

[Indenrigsministeren.]

Byraadsudvalg, saaledes at direkte Valg til Hjælpekassebestyrelsen ikke mere skulde finde Sted. Ja, det er jeg ogsaa rede til en Forhandling om med det ærede Medlem, men det ærede Medlem ved jo lige saa vel som jeg, at paa dette Punkt er Anskuelserne ganske overordentlig delte. Jeg har derfor i Hjælpekasselovforslaget — jeg beder det ærede Medlem undskylde, at jeg atter henviser til dette — søgt at komme ud over alle Vanskelighederne ved at sikre Byraadene, den bevillende Myndighed, Repræsentation i Hjælpekassebestyrelsen, og jeg haaber, at det ærede Medlem til sin Tid, naar Hjælpekasseforslaget kommer over i det høje Landsting, vil støtte mig i Bestræbelserne herfor, idet jeg tør gaa ud fra, at det ærede Medlem som den kyndige Mand, han er, ogsaa er saa meget Opportunist, at han vil foretrække det næstbedste, naar det bedste ikke er at opnaa.

I samme Forbindelse kritiserede det ærede Medlem, at der i Lovforslaget var givet Politimesteren Adgang til at afskedige en Politibetjent. Jeg forstod paa det ærede Medlem, at han paa dette Punkt mente, at Myndigheden skulde lægges i Byraadets Haand. Deri maa jeg erklære mig ganske uenig med det ærede Medlem af Hensyn til Opretholdelsen af Disciplin og Orden i Politikorpset, hvilket er en absolut Nødvendighed, hvis Korpset overhovedet skal have nogen Værdi. Og her nytter det ikke, at en anden Myndighed kan gribe ind, saaledes at man kan tvinge den overordnede til et Samarbejde med en underordnet, som han ikke mener at kunne benytte i Tjenesten. Men jeg synes jo, at paa dette Punkt byggede det ærede Medlem sin Kritik paa et ret løst Studium af den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget, thi hvis det ærede Medlem læste videre ud over det Sted, hvor der er tildelt Politimesteren en saadan Myndighed, saa vilde han se, at denne Myndighed kan ikke udøves, uden at Byraadet i Førvejen er hørt, og at den endelige Afgørelse i Sagen er lagt i Justitsministerens Haand, saaledes at Byraadet kan tage Initiativet til, at Politimesterens Afgørelse først gennem justitsministeriel Bekræftelse bliver endelig.

Men alle disse Ting er jo, om jeg saa maa sige, Udenværker. Det, som er Hovedsagen for det ærede Medlem og hans Partifæller, er Tilsynsparagraffen, § 23. Sin Omtale af denne Paragraf indledede det ærede Medlem, saaledes som jeg allerede

har citeret det, med at sige, at alle er enige om, at Indenrigsministeriet skal have Indseende med Kommunerne. Jeg takker for denne Udtalelse og for den Anerkendelse, som deri ligger. Men jeg føjer til, at hvis Indenrigsministeriet skal have Indseende, det vil jo sige: skal føre Kontrol med Kommunerne, saa maa Reglerne derfor ogsaa affattes paa en saadan Maade, at Kontrol virkelig kan føres. Og, som jeg allerede har bemærket: hele den rige kommunale Udvikling, som vi paa saa mangfoldige Omraader har gennemløbet siden 1868, har gjort de hidtil gældende Bestemmelser saa ufuldkomne, at i Henhold til dem kan Kontrollen ikke føres, fordi Grænserne for dem ikke er tilstrækkelig tydeligt afstukne, og det, som man ved Lovforslaget tilsigter, er da at forme § 23 saaledes, at man derigennem tydeliggør Købstadkommunallovens § 20, hvor Bestemmelserne har været for udflydende, for uklare og derfor er blevet overtraadt i mangfoldige Tilfælde. Jeg nævnte Betydningen af at faa faste Regler frem med Hensyn til Indenrigsministeriets Adgang og Pligt til at kontrollere Stiftelsen af midlertidige Laan, af Kassekreditter, og som den vidende Kommunalmand, det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (H. P. Jensen) er, ved han, at man i mangfoldige Købstæder ved Stiftelsen af Laan ganske og aldeles har tilsidesat Købstadkommunallovens Bestemmelse om, at Laanet uden Ministeriets Billigelse ikke maa overstige et saadant Beløb, som kan udredes af det følgende Regnskabsaars ordinære Indtægt. Bestemmelsen er i og for sig paa dette Punkt tydelig nok, men paa den anden Side er det en Bestemmelse, som man, hvis man har Interesse deri, altid kan, for at bruge et vulgært Udtryk, snakke sig fra. Man kan sige: Vi regnede med, at saadan og saadan vilde Forholdene komme til at ligge, og at den og den Udgiftspost ikke vilde melde sig, det er nu desværre sket, og det har hindret os i at udføre dette, som ellers havde været vor Hensigt, at bringe denne Kassekredit, dette midlertidige Laan, til Ophør indenfor det Regnskabsaar, der følger efter det, hvori Laanet er stiftet. Det er ikke en tilstrækkelig fyldestgørende Bestemmelse. Man har den i andre Landes kommunale Lovgivning i endnu mere udvisket Form, og de Ulykker, som deraf er fulgt, behøver jeg ikke her at skildre; de er sikkert adskillige ærede Medlemmer vel bekendt. Jeg mener, at med den Udformning, som man paa dette Punkt har givet Lovforsla-